

ІСТОРІЯ КОЛЕДЖУ

У мальовничому куточку Одещини, де історія переплітається з сучасністю, стоїть будівля, що стала свідком цілої епохи. Це не просто освітній заклад - це жива легенда, Балтський педагогічний фаховий коледж, який цьогогоріч відсвяткував свій грандіозний 95-річний ювілей. Майже століття тут не згасає вогонь просвітництва, а в коридорах лунають кроки тих, хто обрав найшляхетнішу професію у світі - бути Вчителем.

Історія коледжу почалася у далекому 1930 році. Тоді, у часи великих надій і складних випробувань, він народився як невеликий педагогічний технікум. З того часу світ змінився до невпізнаності, але коледж, мов кремезний дуб, лише міцнішав, пускаючи коріння глибше в рідну землю.

Історію Комунального закладу «Балтський педагогічний фаховий коледж» можна поділити на два основних періоди, а саме: перший період – від часу його заснування 1 вересня 1930 року до 20 липня 1941 року (окупація нацистською Німеччиною та її союзниками міста Балти); другий період – від 29 квітня 1944 року (звільнення міста Балти від окупантів) до сьогодення.

За період існування педагогічний коледж декілька разів змінював свою назву. З 1930 року до 1938 року воно називалось педагогічним технікумом, з 1938 року до 1944 року – педагогічною школою, з 1944 року до 2018 року – педагогічним училищем. З 21 грудня 2018 року – педагогічним коледжем. З 2020 року – фаховим педагогічним коледжем. Тому, розповідаючи його історію, називатимемо його так, як воно називалось в той чи інший період часу свого існування.

З утворенням восени 1924 року Молдавської Автономної Радянської Соціалістичної Республіки, центр якої до 1929 року був у м. Балта, на території колишнього Балтського чоловічого монастиря був утворений Молдавський педагогічний навчальний комбінат. До нього входили молдавський, український педтехнікуми, робфак і педагогічні курси.

Український педагогічний технікум розпочав свій навчальний процес з учнями першого курсу в кількості трьох паралельних груп першого вересня 1930 року. Ця дата й вважається початком заснування Балтського українського педагогічного технікуму.

Два роки український педтехнікум працював у системі педкомбінату. На початку 1932–1933 навчального року Український педтехнікум відокремився від педкомбінату, перейшов у північну частину міста Балта на вулицю Шевченка у приміщення колишньої чоловічої гімназії, в якому недавно перебував уряд Молдавської Автономної Радянської Соціалістичної Республіки (тепер тут школа-інтернат № 1).

У вечірню зміну тут і почалось навчання з паралельними групами першого, другого і четвертого курсів (кількість учнів була близько 300). Весною 1933 року відбувся перший випуск учителів I–IV класів початкової школи Балтського українського педтехнікуму. Директором педтехнікуму протягом цих трьох років (1930–1933) був Запорожець С.Г., заступником директора з навчальної роботи Гладких М.К., парторгом був учень Копайгора.

В 1933–1934, 1934–1935 навчальних роках український педтехнікум проводив навчання у відведеному для цього приміщенні колишнього будинку Балтської міської управи. Директором у 1933–1934 навчальному році недовго був Гладких М.К., а потім – Зейгман С. Я.

У 1934–1935 роках директором педтехнікуму став товариш Бердичевський, заступником його з навчальної роботи був товариш Кругляк.

Поруч з приміщенням Українського педтехнікуму в двох будинках містився Балтський будівельний технікум, який влітку 1935 року був чи то ліквідований, чи то переведений в інше місце. За ухвалою відповідних державних органів ці два будинки, що належали будівельному технікуму, були передані Балтському українському педтехнікуму зі всім інвентарем, навчальними кабінетами, бібліотекою. Крім того, педтехнікуму було передано 10 будинків-гуртожитків для учнів, приміщення їдальні (колишній польський костюль).

Із цього часу український педтехнікум отримав свою навчально - матеріальну базу, що

повністю забезпечувала весь навчально-виховний процес з учнями в одну зміну. В одному головному будинку (колишня жіноча гімназія) розміщені були навчальні кабінети: фізичний, хімічний, природознавчий, військовий, музичний, актовий зал. У другому будинку розмістилися навчальні класні кімнати, кабінети директора і заступника з навчальної роботи, учительська, кімната комсомольської і профспілкової організації, бухгалтерія, бібліотека з читальним залом.

Директором педтехнікуму з вересня 1935 року став Яричевський І.В., який займав цю посаду до 1937 року, заступником по навчальній частині був Кахно Я.С.

Декілька слів про навчальний будинок, в якому розмістилися кабінети, актовий зал. Це стародавній будинок, який у часи Речі Посполитої у XVII столітті належав польському графу Юзефу Любомирському.

У кінці XVII століття цей будинок з іншими поселеннями був викуплений російською казною. Під кінець XIX століття в ньому була жіноча гімназія, яка існувала до 1918 року.

Після Жовтневого перевороту тут знаходилися різні радянські установи аж до того часу, коли цей будинок був переданий будівельному технікуму. Інший будинок, де розміщуються класні кімнати, був побудований силами учнів будівельного технікуму під гуртожиток.

На час, коли директором став Яричевський І.В., технікум був повністю укомплектований педагогічним складом учителів зі всіх навчальних дисциплін.

Маючи достатню навчальну базу, педтехнікум вже з 1935–1936 навчального року мав можливість збільшувати кількість навчальних груп, але більше 4-х паралелей на кожному курсі не було.

Термін навчання в педтехнікумі складав три роки. У 1935 навчальному році, крім набору на шкільний відділ, був набір учнів і на дошкільний відділ, який складався з однієї групи на кожному курсі. Дошкільний відділ функціонував до початку радянсько-німецької війни 1941 – 1945 рр. Розгорнув свою роботу і заочний відділ, на якому кількість учнів з урахуванням наступних наборів доходила до 300.

На стаціонарному шкільному і дошкільному відділах нараховувалось до 450 учнів. Крім того, на 1936–1937 роки припадає широке розгортання півторарічних і дворічних педагогічних курсів на базі 7-річки, після яких юнаки і дівчата оформлялися на заочне навчання, працюючи на місцях в різних шкільних і дошкільних установах Молдавської Автономної Радянської Соціалістичної Республіки. У зв'язку з чималою потребою в учителях масових шкіл Молдавії для V–VIII класів в 1935–1936 навчальному році було виділено одну групу з третього курсу в кількості 30 учнів для підготовки їх учителями V–VIII класів. Для них був складений окремий навчальний план. Крім свідоцтва про закінчення педагогічного технікуму, цим випускникам видавалось і посвідчення на право працювати в V–VIII класах.

З 1937–1938 навчального року директором педтехнікуму став Кахно Я.С., заступником його з навчальної роботи Зайцев О.А., секретарем парторганізації тов. Циганаш, які працювали на цих посадах до початку в 1941 р.

За постановою уряду Союзу Радянських Соціалістичних Республік у 1938 році педагогічні технікуми стали називатися педагогічними школами. Оскільки в м. Балта було дві таких школи, з яких одна готувала вчителів для молдавських шкіл, а друга для українських, то школа, про яку йдеться в цій короткій історії, стала називатися Балтською українською педагогічною школою.

В адміністративно-господарській частині педшкола від 1930 до 1940 рр. була підпорядкована Молдавському комісаріату освіти УРСР. Навчально-виховним педагогічним процесом (програми, навчальні плани, плани педпрактики, інші методичні вказівки) керував Комісаріат освіти Української Радянської Соціалістичної Республіки. Розклад уроків складався парними годинами. Отож, кожного дня в академічній групі навчання проходило лише з трьох предметів. Навчання з музики проходило у другу зміну.

З першого вересня 1937 року в м. Балта було відкрито дворічне вечірнє відділення педшколи

для учителів, що працювали в школах міста, але не мали належної спеціальної педагогічної освіти. Заняття проходило 4 рази на тиждень по 4 академічних години в день. Такий лише один випуск учителів I–IV класів початкових шкіл відбувся весною 1939 року в кількості 25 осіб.

Щодо викладацького складу можна сказати, що від початку заснування педтехнікуму, тобто з 1932 року і майже до 1937 року, відчувався перехідний, не постійний стан їх місця роботи.

Майже щорічно змінювались викладачі з різних причин, і рідко хто працював 2-3 роки. Така ситуація була й з директорами, коли протягом шести років у педтехнікумі змінилось 5 директорів. Виняток становив директор Запорожець С.Г., який працював 3 роки. Плинність кадрів, зокрема, була зумовлена маховиком сталінських репресій.

Так в 1936 – 1938 рр., за стандартним звинуваченням «контрреволюційна діяльність та шпідіаж», були розстріляні викладачі Кюрчубаш Г.А., Самотій І.В., а викладач Клименко А.А. та директор Зейгман С.Я. за рішенням НКВС МАСРР отримали по три та п'ять років (відповідно) виправно-трудова робота в концтаборах, що в тих умовах було рівнозначно смертній карі. Всі викладачі померли реабілітовані в 1989 році Одеською прокуратурою у відповідності до ст. 1 Указу Президіуму Верховної Ради СРСР від 16.01.1989 року.

Лише з 1937–1938 навчального року зі вступом на посаду директора Кахно Я.С. склад викладачів став стабільний. Більшість з них працювали до 1941 року, до початку радянсько-німецької війни. Можна відзначити таких викладачів: Чемересюк Г.М. – викладач малювання, Сігал Г.В. – викладач математики, Охріменко О.А. – викладач української дитячої літератури, Циганаш – викладач педагогіки, Грішнін – викладач фізкультури, Зубко Ф.О. – викладач географії, Шамшанович – викладач німецької мови, Кушнір І.В. – викладач фізики, Попружний І.І. – викладач хімії, Кахно Л.С. – викладач історії, Андрійченко Н.М. – викладач математики, Андрійченко К.М. – викладач біології, Островський – викладач математики, Плотницький Л. – викладач української мови, Губська П.І. – викладач педагогіки, Козулько І.П. – викладач української мови, Гінзбург Н.С. – викладач музики.

Педагогічна практика до 1941 року проводилась лише з учнями третього курсу, поурочно – в школах м. Балта протягом навчального року. А двотижнева з 1 до 15 квітня – в школах району. Учні дошкільного відділу педпрактику проводили в дитячих садках м. Балта.

Добре була налагоджена шефська робота з трьома колгоспами с. Кармелюківки. Кожного року в «революційні свята» Першого травня та Сьомого листопада колектив педшколи в складі хору, драмгуртка, духового оркестру виїздив у колгоспи для виступів. У сільських клубах читались лекції, доповіді, ставились п'єси, концерти. Колгоспники завжди сердечно дякували акторам. У педшколі плідно працювали гуртки художньої самодіяльності. Духовий оркестр у складі 22 осіб працював під керівництвом досвідченого капелмейстера Гінзбурга Я.С., який в свій час 15 років керував військовим дивізійним духовим оркестром.

Оркестр разом з хором часто виступав у міському парку, Будинку культури, на підприємствах, на вечорах в педучилищі. Добре працював і оркестр народних інструментів, яким керував «товариш Чеховський».

Особливо відзначався своєю роботою драмгурток, яким керував завуч педшколи Зайцев О.А. Цей гурток ставив такі п'єси, як: «Платон Кречет» О.Корнійчука, «Назар Стодоля» Т.Г.Шевченка, «Дай серцю волю – заведе в неволю» М.Кропивницького та інші.

Коли восени 1939 року до складу УРСР була включена Західна Україна, туди з ряду загальноосвітніх шкіл Наддніпрянщини були направлені досвідчені вчителі для організації навчального процесу в школах. Народний Комісаріат освіти Української Радянської Соціалістичної Республіки запропонував дирекції Балтської педшколи достроково направити учнів третього курсу в ці школи, і вони відбули до Західної України для продовження навчання з дітьми. Ці достроково випущені учні потім здавали екзамени заочно.

А на місце тих учнів третього курсу, що вибули, прийшло поповнення за рахунок учнів 10

класів загальноосвітніх шкіл Балтського та інших районів Молдавії. У червні 1940 року до складу СРСР було включено Бессарабію та утворено Молдавську Радянську Соціалістичну Республіку. Молдавська педшкола переїхала до міста Тирасполя.

Балтський адміністративний район відійшов до Одеської області, і Балтська укрпедшкола перейшла в підлеглість Одеського обласного відділу народної освіти. Місцеві органи радянської влади запропонували педшколі зайняти територію зі всіма будинками на вул. Уварова, яку займала Молдавська педшкола. Перевід для педшколи був вигідний тому, що на цій великій території були розміщені два великих навчальних будинки (в минулому територія військового шпиталю), декілька будинків – гуртожитків, квартири для викладачів, їдальня в колишньому монастирі. На території було два фруктових сади, упорядковані алеї, вздовж яких росли старезні дуби, тополі, липи.

Першого вересня 1940 року відбувся переїзд педшколи на нове місце. Всі учні, біля 460 осіб, були розміщені в гуртожитках, 12 сімей викладачів отримали тут квартири.

Весело, радісно, з піднесенням почалося навчання на новому місці. У широкій, просторій їдальні учні одержували недорогу смачну їжу. Серед цього прекрасного природного ландшафту духовий оркестр у вихідні дні або напередодні їх виступав з концертами улюблених вальсів, пісень, увертюр. На спеціально збудованій естраді виступав хор, вокалісти.

І ось цьому величому настрою, коли вже розпочалися перевідні та випускні іспити, коли випускники третіх курсів мали на руках призначення на педагогічну роботу, а в їхній уяві поставали радісні картини зустрічі з дітьми, завадила сумна звістка, яку принесло радіо. 22 червня 1941 року нацистська Німеччина напала на СРСР.

Основний навчальний корпус відразу був зайнятий райвійськкоматом під мобілізаційний пункт. Іспити учнів педшколи, як перевідні, так і випускні, довелося складати вже у приміщенні середньої школи № 3. Всі випускники одержали свідоцтва про закінчення Балтської педагогічної школи, а учням I–II курсів оформили переведення на наступні курси. Також були проведені державні іспити для учнів III курсу заочного відділу з видачею відповідних документів про закінчення закладу.

З перших днів війни директор педшколи Кахно Я. С., викладачі Попружний І. І., Островський, Грішин, Карцев, Кудлай та заступник із навчальної роботи Зайцев О. А. були мобілізовані до лав армії. Ще раніше, восени 1939 року, під час Фінської кампанії, були призвані викладачі Лакшул А. та Кушнір І. В., а восени 1940 року — викладач Козулько І. П.

Посаду директора педшколи на початку липня 1941 року обійняв заступник директора по заочному навчанню Зубко Ф.О.

В останніх числах липня 1941 року м. Балта було зайняте німецькими та румунськими окупантами.

У житті й діяльності педшколи відбулася перерва на 2 роки 18 місяців.

На початку квітня 1944 року Радянська Армія звільнила м. Балта. Відновили свою діяльність радянські державні установи, громадські організації, промислові підприємства, колгоспи. Знову почало працювати і Балтське педучилище (з 1943 року педшкола перейменована в педучилище).

За вказівками Одеського обласного відділу народної освіти вже 8 червня 1944 року педучилище стало готуватись до початку навчального року. Але постало питання: з чого починати? Ні матеріальної бази, ні приміщення педучилище не мало. Адже нацистські загарбники під час окупації знищили всі матеріальні цінності училища.

Навчальне кабінетне устаткування, прилади, музичні інструменти були розграбовані німцями та румунами. Бібліотека, що нараховувала більше 2500 екземплярів наукової, художньої літератури, підручників, була спалена. А відступаючи, нацистські варвари спалили також обидва навчальні корпуси, гуртожитки учнів.

У таких важких умовах педучилище приступило до організаційної роботи щодо початку навчального процесу. Треба було шукати приміщення для занять, зайнятися збором учнів, що

навчалися в педучилищі до війни й перейшли на II і III курси, укомплектовувати викладацькими кадрами, вишукувати засоби для устаткування навчальним інвентарем. В усіх цих справах велику допомогу надавала районна партійна організація, райвиконком і міськрада.

З червня 1944 року директором педучилища був призначений Камщій, заступником його з навчальної роботи став Левченко А.М. За літній час в райони Одеської і сусідніх областей розіслані повідомлення про набір учнів і початок занять в педучилищі.

За цей час повернулися з евакуації частина викладачів, що працювали до війни в педшколі, частину вчителів запрошено на роботу з загальноосвітніх шкіл. Таким чином, педагогічними кадрами педучилище було укомплектовано. Проведений набір з випускників середніх шкіл, укомплектовані були II і III курси з учнів, що навчались в педшколі до окупації.

Отож заняття в 1944–1945 навчальному році педучилище розпочало з учнями II і III курсів і однією групою набору на базі 10 класу.

Спочатку навчання проводилось у вечірню зміну в приміщенні третьої середньої школи, а потім в приміщенні по вул. Уварова, в колишньому будинку дитсадка (тепер там школа-інтернат № 2).

Приступив до роботи й заочний відділ. Завідував цим відділом учитель Адаменко П.Ф. Наочними приладами з фізики, хімії й природознавства користувалися з середньої школи № 3.

Бібліотека складалася не більше як з 300 екземплярів різної літератури, а підручників взагалі не було. На меблевій місцевій фабриці наспіх були зроблені дубові столи кустарного вигляду з розрахунком на 6 учнів, а для сидіння учнів зроблені лави по довжині столів. Але і цього устаткування не вистачало. Іноді учні приносили з собою табурети, а бувало й так, що слухали уроки стоячи. Весною 1945 року відбувся перший повоєнний випуск.

У липні 1945 року директором педучилища став Кохановський Д.К., який незмінно працював на цій посаді близько 23 років аж до виходу на пенсію.

Заступником директора з навчальної роботи з 1 грудня 1945 року став знову Зайцев О.А., який щойно демобілізувався з Радянської Армії. На цій роботі він працював до вересня 1957 року, до виходу на пенсію, пропрацювавши в училищі більше 20 років.

Заступником директора по заочному навчанню став Зубко Ф.О., котрий теж повернувся з лав армії. Демобілізувався і викладач української мови Козулько І.П.

Але частина викладачів не повернулися. Захищаючи нашу Батьківщину, загинули в бою Кудлай, Карцев, Грішин, Колмауї, Шашманович.

15 грудня 1945 року педучилище знову перейшло у своє старе приміщення по вул. Шевченка (колишня гімназія), яке займало до 1940 року, яке тепер було звільнено військовою частиною.

У другому приміщенні, яке теж педучилище займало до 1940 року, розмістився військовий госпіталь.

Умови для навчання були непридатні. Опалювальна система (грубки) працювали погано, у багатьох вікнах вибиті шибки, дув вітер, в класних кімнатах було холодно. Доводилося вставляти фанерні шибки або затуляти старою жерстю. Бракувало столів, стільців. Учні, як і викладачі, на уроках сиділи одягнені. Та не дивлячись на такі умови, у педагогічного колективу і в учнів був високий ентузіазм.

Всі розуміли, що труднощі переживає вся країна, що це тимчасове явище. Особливо важко було вирішити питання харчування, адже після війни введена карткова система на продукти харчування. Для учнів була відкрита в приміщенні учбового корпусу їдальня, в яку вони віддавали продовольчі продукти, що отримували за продовольчими картками.

Викладання проводилось в одну зміну. А коли відкрилась базова школа, заняття стали проводитись у дві зміни.

У міру відбудови економіки держави покращились і умови навчання в педучилищі. Стала зміцнюватись навчально-матеріальна база.

Так, вже з 1949 року працювали фізичний, хімічний, природничий, музичний, педагогічний

кабінети. Вони поповнювались навчальними приладами. Для викладання музики придбано було більше 30 скрипок, 35 домбр, піаніно. А для гурткової роботи – комплект оркестрових домбрових інструментів і комплект інструментів духового оркестру.

Педучилище поповнилося і шкільним інвентарем. Замість столів класні кімнати були укомплектовані партами.

У 1948–1949 навчальному році випуску учнів не було, бо за постановою уряду педучилища перейшли на чотирирічне навчання.

Припинилась плінність педагогічних кадрів училища. Можна сказати, що з 1948 року склався постійний колектив викладачів.

Значно піднялась академічна успішність учнів. Стали з'являтися по 3-4 учні в кожному випуску, що закінчували педучилище з дипломом відмінника.

На належний рівень стала підніматись виховна і культурно-масова робота серед учнів, весь навчально-виховний процес. Запрацювали гуртки художньої самодіяльності: хоровий, музичний та інші. Налагодилась співпраця педучилища з підлеглим колгоспом «Правда», якому педучилище надавало допомогу в збиранні врожаю, також шефська допомога надавалася колгоспам с. Харитинівки, Лісничівки, Миронів та іншим.

Якщо до 1941 року випускники педшколи направлялися на роботу лише в райони Молдавської Автономної Радянської Соціалістичної Республіки, то після звільнення України від німецько-нацистських загарбників вони декілька років підряд, починаючи з 1945 року, стали направлятися в школи областей Західної України і в Ізмаїльську область (колись Бессарабія). Частина, звичайно, направлялась і в Одеську, Миколаївську, Херсонську, Кіровоградську області.

З переходом на чотирирічне навчання значно покращилась педагогічна практика. Тепер вона починалась і проводилась учнями III-го і IV-го курсів.

При педучилищі була відкрита базова школа в кількості шести класних груп початкової школи. Завідувала базовою школою Кохановська Г.М. Діти базової школи навчались в першу зміну, тому довелося частину груп учнів педучилища перевести на заняття в другу зміну. У базовій школі учні училища III і IV курсу проходили педагогічну практику, але задовольнити повністю кількість запланованих уроків педпрактики школа не могла. Тому чималу частину уроків з педпрактики учні проводили в початкових класах загальноосвітніх шкіл м. Балта.

З часом базова школа своє існування припинила, а вся педпрактика учнів була перенесена цілком до загальноосвітніх шкіл.

Заочний відділ, що почав працювати в педучилищі з 1932 року, провівши останній, 16-й випуск заочників, у 1952 році був ліквідований. За час свого існування заочний відділ педучилища випустив 512 учителів початкових класів.

Починаючи з 1960–1961 навчального року, прийом учнів на перший курс проводився в кількості не більше 3-4 паралельних груп. Тому весь контингент учнів за цей період складався в різні роки з 14-16 академічних груп зі щорічною кількістю близько 450-480 учнів.

З 1955 року в Україні почався процес скорочення кількості педагогічних училищ. Так, було ліквідовано Ананьївське педагогічне училище, учні якого з III-го і IV-го курсів для продовження навчання були переведені до Балтського педагогічного училища. Але слід зазначити і такий факт: прийом учнів на перший курс в педучилище з 1955-1956 навчального року припинився. Не було прийому і в 1956-1957 навчальному році. Отже, з кожним роком кількість груп і учнів все зменшувалась і зменшувалась і дійшло до того, що на 1957-1958 навчальний рік залишилось в училищі всього лише 3 групи четвертого курсу. Весною 1958 року був останній випуск на базі 8 класу. Очевидно, справа йшла до ліквідації і Балтського педучилища. Такий стан занепокоїв педагогічний колектив, партійні й інші громадські організації училища.

Весною 1957 року секретар партійної організації училища, він же і заступник директора з навчальної роботи Зайцев О.А., їде до Міністерства освіти Української Радянської Соціалістичної

Республіки з аргументованим листом, підписаним кількома викладачами – членами Комуністичної партії Радянського Союзу, в якому говорилось, що Балтське педучилище територіально знаходиться від обласного центру на відстані більше 200 км., що навколо поблизу немає педагогічних училищ, тому до нього вступають учні не тільки з Одеської області, але й з найближчих сусідніх областей Вінницької та Кіровоградської. У листі було прохання залишити надалі Балтське педучилище діючим. Міністерство освіти Української Радянської Соціалістичної Республіки зважило на це прохання і з 1958-1959 навчального року запланувало набір в педучилищі двох паралельних груп кількістю 60 учнів на базі випускників середньої школи з дворічним терміном навчання. У подальшому з кожним роком прийом в училище учнів на базі середньої школи продовжував зростати, збільшуючи кількість набору до шести, а то і більше навчальних груп. Так, в 1962-1963 навчальному році в педучилищі було вже 6 груп першого курсу, така ж кількість груп була і на другому курсі. А всього учнів було більше 360. Поряд з набором учнів на базі середньої освіти в 1963-1964 навчальному році було прийнято дві групи в кількості 60 учнів на базі восьмирічної школи. Прийом учнів в кількості 2-3 груп на базі восьмирічної школи продовжувався й далі за двома навчальними планами.

Із збільшенням академічних груп збільшувався й педагогічний склад викладачів. З них лише деякі викладачі музики й фізвиховання мали середню спеціальну педагогічну освіту, а всі інші мали закінчену вищу освіту. Такі викладачі, як Козулько І.П., Кохановський Д.К., Андрійченко Н., Чемересюк Г.М., Андрійченко К.М., Зубко Ф.О., Левченко А.М. - працювали в училищі понад 20 років, це ветерани педагогічної праці. Викладачі поєднували навчальну роботу з громадською роботою в місті, читали лекції, доповіді серед населення. Козулько І.П. – поет-початківець, часто виступав в школах на дитячих ранках, надрукував дві збірки віршів. На цей час в педучилищі зміцнилась навчально-виховна база. Обладнана була майстерня для проведення уроків з ручної праці, спортивний зал. В училищі нараховувалось вже 4 піаніно, 6 баянів, декілька десятків домбр, кіноапарати, радіоли, магнітофон. Бібліотека педучилища нараховувала 24 тисячі примірників навчальної і художньої літератури. Проводилась велика методична робота серед викладачів, працювали школи класних керівників. Все це сприяло тому, що покращилась якість уроків, підвищились знання учнів.

У 1968 році прийом учнів на базі середньої освіти припинився. З 1968- 1969 навчального року і далі набір учнів проводився лише на базі випускників восьмирічної школи.

На початку 1968-1969 навчального року директор педучилища Кохановський Д.К. виходить на пенсію і новим директором стає Михайло Якович Антошко. Секретарем парторганізації в 1959 – 1988 рр. працював Хомов Г.В. Заступником директора з навчальної роботи з 1972 року стала Соболева Л.П.

З цього 1968-1969 навчального року у педучилищі почалося нове піднесення в усіх сферах життя: як у навчально-виховному процесі, так і господарському. Другий навчальний корпус, в якому містилася середня школа № 2, в 1968 році був переданий педагогічному училищу. Але він був у такому стані, що вимагав капітального ремонту. Вимагав значного ремонту і старий навчальний корпус. У 1970 році ремонт двоповерхового навчального корпусу, переданого середньою школою № 2, закінчився. Можна сказати, що в ньому залишилися старими лише стіни, а все внутрішнє облаштування – стеля, двері, вікна, капітальна стіна, що відокремлювала північну частину від південної, - було зроблене наново. Тепер у цьому навчальному корпусі розмістились навчальні кімнати, учительська, військовий кабінет, кімната комсомольської і профспілкової організацій, бухгалтерія. У головному корпусі, де розміщені навчальні кабінети, актовий зал, заново переустатковані приміщення кабінетів, замінені вікна й двері, система опалення, розширено площу актового залу до 270 місць.

Таким чином, з 1970-1971 навчального року заняття учнів стали проводитись в одну зміну, за винятком викладання музики, яке відбувалося в другу зміну.

Отже, ліквідовано було болюче питання двозмінного навчання. У 70-ті роки, порівняно з попередніми роками, збагатилась матеріальна база педучилища. Було обладнано новими приладами і наочними посібниками такі кабінети: фізичний, хімічний, природознавчий, військовий, педагогіки, співів та музики, мови й літератури, історичний, фізичного виховання, атеїстичний, кабінет праці.

Був збудований п'ятиповерховий студентський гуртожиток на 440 місць з усіма зручностями. Відкрито їдальню, яка зараз має три просторі зали.

У кінці 80-х – на початку 90-х років в училищі навчалось 1200 студентів, що знову змусило проводити навчання у дві зміни. Але розпад Радянського Союзу, труднощі економічного розвитку незалежної України призвели до значного скорочення кількості навчальних груп. Починаючи з кінця 90-х років набір на I курс стабільний – 5 груп щороку.

У 1997 році заклад освіти було реорганізовано в Балтське училище Південноукраїнського державного педагогічного університету імені Костянтина Дмитровича Ушинського (постанова Кабінету Міністрів України від 29.05.1997р. № 526, наказу Одеського управління освіти № 153 від 27.06.1997р., рішення обласної Ради від 21.02.1997р. № 134 – XXII, та розпорядження Одеської обласної держадміністрації № 436/А – 97 від 20.06.1997р.).

Згідно з наказом Міністерства освіти і науки України від 28.12.2009 р. № 1222 «Про оголошення розпорядження Кабінету Міністрів України від 02.1.22009 р. № 1449-р «Про реорганізацію Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К.Д.Ушинського» на базі закладу освіти утворено Вищий навчальний комунальний заклад «Балтське педагогічне училище» Одеської області.

В 2003 - 2016 рр. на базі закладу освіти діяв навчально-консультаційний центр Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К.Д.Ушинського, який давав можливість підготувати за скороченими програмами бакалаврів та спеціалістів за спеціальністю «Початкове навчання».

У 2010 році заклад освіти реорганізовано у Вищий навчальний комунальний заклад «Балтське педагогічне училище» Одеської області.

Згідно Рішення Одеської обласної ради від 21 грудня 2018 року № 894-VII «Про зміну типу та найменування Вищого навчального комунального закладу «Балтське педагогічне училище» пункту 1 заклад освіти змінив тип та найменування Вищого навчального комунального закладу «Балтське педагогічне училище» на Комунальний заклад «Балтський педагогічний коледж».

Згідно з рішенням Одеської обласної ради від 10 серпня 2020 року № 1348-VII «Про зміну типу та назви комунального закладу «Балтське педагогічне коледж» пункту 1 заклад освіти змінив тип та назву з комунального закладу «Балтський педагогічний коледж» на комунальний заклад «Балтський педагогічний фаховий коледж».

У 2019 році розпочали свою роботу два структурних підрозділи: «Заклад початкової освіти I рівня повної загальної середньої освіти» та кінотеатр «Родина», що діють в межах затверджених відповідним чином кошторисів педагогічного коледжу.

За період існування педагогічний коледж підготував понад 16193 висококваліфікованих спеціалістів – учителів початкової ланки освіти.

Заклад освіти пройшов державну акредитацію і має ліцензію на здійснення освітнянської діяльності, пов'язаної з наданням вищої освіти на рівні кваліфікаційних вимог до підготовки студентів за першим (бакалаврським) рівнем вищої світи та рівнем «фаховий молодший бакалавр» передвищої освіти з додатковими спеціалізаціями: вчитель англійської мови в початкових класах, організатор соціально-педагогічної допомоги, керівник дитячого хорового та хореографічного колективу, соціальний педагог, вчитель фізичної культури, організатор позакласної та позашкільної виховної роботи з дітьми. В педагогічному коледжі навчається 506 студентів.

Діяльність закладу освіти спрямовано на реалізацію державних освітніх програм: Закону

України «Про освіту», Закону України «Про вищу освіту», Закону України «Про фахову передвищу освіту», концепції Нової української школи.

Педагогічний коледж є загальнонавчальним осередком культури в Північному регіоні Одеської області та виконує своє пряме призначення: формування вчителів Нової української школи, утвердження громадянськості та українськості, формування нової філософії Української держави, спрямованої у майбутнє.

За час існування в навчальному закладі сформувався стабільний творчий педагогічний колектив. З метою підвищення ефективної та цілеспрямованої роботи в училищі створено 7 циклових комісій, які очолюють найбільш досвідчені викладачі.

Освітній процес забезпечують 68 висококваліфікованих педагогічних працівників. Педагогічних працівників нагороджено: 4 державною нагородою «Заслужений працівник освіти України» та 1 Орденом княгині Ольги III ступеня, 1 мають подяку Прем'єр-міністра України, 8 нагороджено нагрудним знаком «Василь Сухомлинський», 6 нагороджено знаком «За наукові та освітні досягнення», 1 нагрудним знаком «А.С.Макаренко», 12 мають Подяку Міністерства освіти і науки України. 3 викладачі кандидати наук та 8 докторів філософії. 23 викладачів мають звання «Викладач - методист», 18 - «Старший викладач», 20 - нагороджено знаком «Відмінник освіти України».

Пріоритетними напрямками роботи педагогічного колективу є:

- підготовка нового покоління вчителів для Нової української школи;
- втілення в навчальний процес новітніх інформаційних технологій;
- реалізація інтерактивних форм і методів навчання;
- спільна робота з районним відділом освіти, з учителями початкових класів шкіл міста і району з питань підвищення якості підготовки спеціалістів для роботи в школі в розрізі вимог сьогодення.

Комунальний заклад «Балтський педагогічний фаховий коледж» має розвинуту матеріально-технічну базу: два навчальних корпуси, в яких розміщено 29 навчальних кабінетів; методичний кабінет; на виконання цільової програми інформатизації навчальних закладів обладнано два нових навчальних комп'ютерних комплекси; бібліотека де є читальна зала на 80 місць; музей коледжу; спортивний і хореографічний зали; актові зали на 270 місць; медичний кабінет з ізолятором, студентська їдальня з трьома залами на 320 місць, 2 теплиці.

В сучасному світі розвитку інноваційних технологій кожний майбутній фахівець має знати основи робототехніки, педагог не є виключенням. На сьогодні вже не стоїть питання чи необхідна робототехніка у вищих навчальних закладах України, оскільки вона вже присутня у повсякденному житті молоді і лише питання часу в її масовому розповсюдженні. Саме тому, починаючи з 2018 року педагогічний коледж долучився до міжнародної освітньої STEM - програми FIRST LEGO League. Беручи участь в FIRST LEGO League, студенти вивчають програмування, концепції створення роботів, розвивають навички проведення наукових досліджень та лідерські якості.

З метою популяризації STEM-освіти в Одеській області, 20 грудня 2019 року Комунальний заклад «Балтський педагогічний фаховий коледж» та Громадська організація «Міжнародна організація «Інноваційні освітні технології» підписали меморандум про довгострокову співпрацю. Завдяки цьому студенти практично знайомляться з освітніми програмами LEGO Education на спецкурсі напряму STEM-освіти «Робототехніка в початковій школі», проходять переддипломну педагогічну практику на базі STEM-шкіл INVENTOR, залучаються до волонтерської програми FIRST LEGO League та ROBOTICA. Викладачі коледжу активно обмінюються педагогічним досвідом роботи у рамках STEM-освіти та проводять майстер-класи з робототехніки для вчителів шкіл.

Використовуючи тематику реальних проектів STEM, учні структурного підрозділу початкової освіти Комунального закладу «Балтський педагогічний фаховий коледж» мають змогу займатися проектною діяльністю за наборами Wedo 2.0. Заняття з освітніми наборами Wedo 2.0 допомагають

дітям розвинути не тільки компетенції XXI століття, а й навички ведення науково-дослідної діяльності, а також впевненість у своїх силах і знаннях. Адже на заняттях кожен учень зможе досягти успіху в процесі вирішення практичних задач з реального життя.

Комунальний заклад «Балтський педагогічний фаховий коледж» у 2017-2018 н.р. став учасником регіонального проекту «Нове покоління вчителів для Нової української школи. За час діяльності було розроблено програму Спецкурсу «НУШ», підбрано і систематизовано необхідні матеріали. Для подальшого контролю знань студентів з даної дисципліни було створено спеціальне комп'ютерне тестування.

Семеро викладачів закладу є регіональними тренерами Нової української школи, що систематично займалися перепідготовкою вчителів початкових класів Одещини до впровадження нового Державного стандарту початкової загальної освіти.

Педагогічний коледж є учасником пілотного проекту «Навчання через гру». В рамках пілоту викладачі неодноразово брали участь у зустрічах при Міністерстві освіти і науки України за участі Л. Мандзій, П. К. Хобзея, Р. Б. Шияна О. Роми та ін. Були включені до робочої групи по розробці навчальної програми спецкурсу «Навчання через гру».

В рамках співпраці коледжу з the LEGO Foundation, викладач Щур В. А., стала одним з десяти регіональних обласних тренерів LEGO, що проводить додаткові тренінги для вчителів Одещини на тему: «Ігрові та діяльнісні методики навчання в початковій школі».

Викладачі закладу в якості волонтера відвідали всеукраїнський фестиваль гри, навчання та натхнення від the LEGO Foundation - «Play Fest», де брали участь у проведенні майстер-класу – «Барвисте літо».

Педагогічні працівники закладу освіти виконували роль експертів з сертифікації вчителів, були учасниками-експертами моніторингового дослідження впровадження НУШ.

Викладачі є доповідачами на засіданні вченої ради ДНУ «Інститут модернізації змісту освіти» Міністерства освіти і науки України.

Студенти педагогічного коледжу є постійними учасниками та призерами регіональних, обласних предметних олімпіад, конкурсу педагогічної майстерності, Міжнародного мовнолітературного конкурсу імені Тараса Шевченка та Міжнародного конкурсу імені П.Яцика серед студентської молоді. Традиційним стало проведення науковопрактичних конференцій, які сприяють виявленню та підтримці здібної молоді, розвитку творчих здібностей, підвищенню якості спеціалістів. Студенти коледжу - стипендіати Президента України, їх творчі здобутки друкуються на сторінках газети «Педагогічний вісник», журналу «Коледжанин».

Протягом багатьох років у педагогічному коледжі сформувалась чітка, змістовна система виховання молоді. Традиційним стало проведення культурновиховних заходів: Шевченківські свята, тиждень першокурсника, дні студентського самоврядування, тематичні тижні; працюють гуртки художньої самодіяльності: народний художній колектив – вокальний ансамбль «Унісон», народний художній колектив - ансамбль сопіларів «Дударик», народний художній колектив - гурт української пісні «Чисті джерела», фольклорні ансамблі, духовий оркестр, хореографічний колектив «Річенька».

Спорт і фізичне виховання займають значне місце в системі пропаганди здорового способу життя. Студенти закладу освіти - призери другої обласної олімпіади з фізичної культури серед ВНЗ I-II рівнів акредитації, регіональної універсиади в м. Кременчуці.

Викладачі закладу освіти проводять активну громадську роботу, серед них є депутати міської та районної рад.

Педагогічний колектив пишається кожним своїм випускником, але особливою гордістю його є Завалевський Ю.І. - перший заступник директора Державної наукової установи «Інститут модернізації змісту освіти» Міністерства освіти і науки України, доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України; Наталка Поклад - українська поетеса, публіцист,

педагог, громадська діячка, член Національної спілки письменників України, член Союзу українок та Української спілки освітян; Ректор КЗВО «Одеська академія неперервної освіти Одеської обласної ради», кандидат філософських наук Задорожна Л.К., директори шкіл міста і району – Доні Л.А., Драганюк О.В., Коптева Н.В. та ін.

Над створенням належних умов навчання, виховання, побуту, харчування, відпочинку студентів самовіддано працюють технічний персонал, вихователі студентського гуртожитку, працівники їдальні, гуртожитку, бібліотеки, лаборанти.

Національна презентаційно-рейтингова програма «Діловий імідж України. Національні досягнення» відзначила трудовий колектив почесною нагородою – срібною відзнакою «Визнання року - 2009» у номінації «Освіта та наука України» серед вищих навчальних закладів I-IV рівнів акредитації за високий професіоналізм, вагомий внесок у соціально-економічний, науковий та культурний розвиток України, формування та популяризацію її міжнародного іміджу.

За вагомий внесок у розвиток вітчизняної освіти, підготовку висококваліфікованих фахівців для початкової школи, впровадження в навчальний процес новітніх педагогічних технологій і науково-методичних досягнень, реалізацію Концепції Нової української школи, зміцнення соціального захисту студентів, активну громадську діяльність трудовий колектив педагогічного коледжу нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, Почесною грамотою Одеської обласної державної адміністрації та Одеської обласної ради.

Колектив Комунального закладу «Балтський педагогічний фаховий коледж» впевнено дивиться в завтрашній день. За його плечима шлях у 95 років – багата і яскрава історія закладу освіти, а попереду нові й важливі завдання в благородній справі навчання і виховання вчителів нової української школи.

Сьогоднішній коледж - це потужна інтелектуальна екосистема. Під мудрим керівництвом директора, кандидата педагогічних наук та заслуженого працівника освіти України Сергія Івановича Іваннікова, ми не просто зберігаємо традиції, а створюємо майбутнє. Наш колектив - це 69 висококваліфікованих викладачів, серед яких кандидати наук, доктори філософії та досвідчені методисти, чиє життя присвячене вихованню нового покоління вчителів.

Ми пишаємося тим, що коледж став майданчиком для сміливих інновацій:

У 2019 році було створено унікальний структурний підрозділ - «Заклад початкової освіти I ступеня». Це дозволило нашим студентам не просто вивчати методики «Нової української школи» (НУШ), а втілювати їх у життя безпосередньо в стінах коледжу, працюючи з першокласниками.

2020 рік став роком академічного прориву - першого набору на рівень бакалавра за спеціальністю «Початкова освіта». Тепер вища освіта стала ще ближчою для наших талановитих студентів.

У вересні 2024 року була створена Рада науковців. Це об'єднання стало серцем винахідницької думки, де викладачі та студенти спільно працюють над актуальними питаннями педагогіки та дотриманням принципів академічної доброчесності.

Вчитель початкових класів - це універсальна особистість. Саме тому наші студенти отримують не лише базову освіту, а й додаткові кваліфікації, що роблять їх конкурентоспроможними на ринку праці. Хтось опановує викладання англійської мови, хтось стає керівником дитячого хореографічного колективу, а хтось обирає шлях організатора соціально-педагогічної допомоги.

Особлива роль у формуванні логічного та критичного мислення належить цикловій комісії фізико-математичних дисциплін, викладачі якої доводять: математика може бути не лише точною, а й захопливою та творчою.

Повномасштабна війна внесла свої корективи в літопис освітнього закладу. Найвищий урок патріотизму сьогодні дають не підручники, а самі педагоги та працівники коледжу, які змінили затишні аудиторії на задимлені окопи. Колеги, які ще вчора обговорювали методики викладання, сьогодні стоять на нульових рубежах, тримаючи небо над нашими дітьми.

Та найболючіша сторінка цього літопису написана кров'ю. На захист України стали не лише викладачі, а й зовсім юні студенти та випускники різних років. Вони були кращими з кращих - активістами, спортсменами, майбутніми вчителями, які мріяли сіяти добре і вічне. На жаль, для багатьох із них цей іспит на мужність став останнім.

Серед нашої родини вже є ті, хто ніколи не повернеться до рідних домівок, не зайде до навчальних кабінетів і не почує шкільного дзвоника. Працівники, студенти та випускники, які віддали своє життя за волю України, тепер навічно зараховані до лав Небесного легіону. Їхні імена - це наш вічний біль і наша вічна гордість. Вони - той фундамент, на якому стоїть наша незалежність, і їхній подвиг назавжди закарбований у пам'яті коледжу.

Попри сирени та загрози, Балтський педагогічний фаховий коледж продовжує свою місію. Сьогодні тут забезпечено очне навчання, адже освіта - це також фронт. Викладачі, які залишилися в тилу, роблять усе, щоб майбутні вчителі були професійними, стійкими та національно свідомими. Моральна культура, психологічна підтримка та вірність ідеалам добра стали головними орієнтирами для кожного.

95 років - це вік мудрості, але для Балтського педагогічного фахового коледжу це лише початок нового етапу. Ми дивимося в майбутнє з впевненістю, адже в наших руках - найцінніший скарб: душі дітей та мрії молоді. Ми продовжуємо сіяти розумне, добре і вічне, знаючи, що кожен наш крок наближає освічену, сильну та успішну Україну до нових висот.